

Küf Tutan Gül

— yağmur-kilic · 16 Ağustos 2010

Geldin Ela benekli bordo kumaşında oynaşan gözlerinle. Kırmızı bir gül çıktı niyetten Sakladım Kitabın arasında kurur diye düşünmüştüm Küf tutmuş Hani şu bildiğin beyaz renkli küften Kuruyan; dalı ve uçları İçi hala yaş hala canlı Sanırım kitap kurtları mesken tutmuş Bu gülle kuruyacaklarını bilmeden... Binalarını örmeye başlamışlar bile

Tırnaklarımda, soyduğumuz dalın çıplaklığıyla Kurumuş mummyamız Meyhanenin ortasında unutulmuş Bir gül tanesi Tarlasından büyük Bu sayfaya gelene kadar insanlar tutuşmuş Kimi yarıda kesmiş serüvenini Kimi yaşamayı seçmiş İçine girememiş kimse bu kitabın Bilmemişler kim ne saklıyor Kuruyamamış gülümüz Küf tutmuş

Bırakıp gittiğin günlerdeki kadar saygısı kalmamış

Yalnızlığın Bütün bordolar kurumuş En azından kahverengi bir ten olmuş; Kelebeğin ölü kanatlarında uçacak kadar Omuzlarından düşerken küfler Saçının topuzuna yetişemedi yaprağım O; kuruydu Bilmiyordu ki solmuş bordo taneler içinden Kıpkırmızı, diri bir kalp çıkacak Küf tutan gül, ismini sayıklatacak

10 Ağustos 2010 Salı

Halime Erva Kılıç